

НАЙ-СКЖПОТО

Живѣла нѣкога царица. Нѣ-мало на свѣта по-хубава отъ нея. Ала колкото била хубава, толкова била глупава и горда. И скжперница голѣма била. А сърдцето ѝ било твърдо като брилянтитѣ, които красѣли короната ѝ.

И трупала въ палатитѣ си тя злато върху злато и не давала никой да се докосне до него. А народътъ ѝ осиромашалъ до толкова, че мнозина не могли вече да се прехранватъ и започнали да напуцатъ земята си

и се преселватъ другаде, за да не измратъ отъ гладъ.

Знаела за това царицата, ала кораво било сърдцето ѝ, и паритѣ ѝ били по-мили отъ нещастieto на народа.

Ала колкото и голѣми да били богатствата на тази горда и жестокосърдечна царица, тя не била честита. Защото много били прищѣвкитѣ ѝ, и животътъ ѝ билъ неспокоенъ и досаденъ.

Едно желание имала тя, което можело да я направи щастлива: да има онова, което е най-скжпо на свѣта.

Една сутринъ тя повикала капитана на най-голѣмия параходъ и му заповѣдала да се впусне по морета и океани, да обиколи всички земи и да ѝ намѣри онова, което е най-скжпо на свѣта.

Още сжщия день стариятъ капитанъ заминалъ. Месеци време пжтувалъ, месеци го очаквала съ нетърпение царицата. И все за красиви и чудни нѣща си мислѣла.

А единъ день, когато параходътъ пристигналъ, царицата не могла да се стърпи и отишла на пристанището. Весела и за смѣна, тя попитала капитана:

— О, стари мой капитане, носишъ ли ми най-скжпото на